

2 fastan

Psalmer: 40, 706, 560, 555, 211, 210

Texter: 1 Mos 32:22-31, 2 Kor 6:1-10, Matt 15:21-28

Nåd vare med er och frid av Gud vår Fader och Herren Jesus Kristus. Amen

Låt oss be!

Käre Herre Jesus, hjälp oss att lita på att du är upphöjd till Faderns sida och råder över allting till dina troendes bästa. Amen.

Dagens evangelium berättar om en troende kvinna som bar ett stort lidande. Så hade inte alla hennes dagar varit men så var det nu. Hos oss, i våra liv, sker en förändring och en växling mellan glädje och sorg. Det innebär inte att Gud ändrat sinne och godtyckligt handlar med oss än på det ena sättet, än på det andra. Han tillåter lidande och smärta och med svårigheterna prövar han vår tro i syfte att den ska bli stark. Det är lätt att lita på att Gud är god när allt går bra. Men Han vill att vi ska lita på honom i livets alla situationer, i både glädje och sorg. Han är samme nådige och barmhärtige Gud vad som än händer oss. Det heter om honom: *Allt det goda vi får och varje fullkomlig gåva är från ovan och kommer ner från ljusens Fader, hos vilken ingen förändring sker och ingen växling mellan ljus och mörker. (Jakobsbrevet 1:17)*. Vi ska be att han hjälper oss till mognad så att vi kommer ihåg allt gott han har gjort och tackar honom för hans nåd även i mörka stunder.

När det går oss väl och vi får vara friska och mätta, varma och torra, är det inte svårt att tro att Gud är god. Även en svag tro kan tro att Gud är god när det går en väl. Men Gud vill att vi ska ha en stark tro, och att vi ska upptäcka att han är oföränderligt god och nådig även mörka dagar. Gud sänder inte prövningar för att plåga oss utan för att vi ska få en stark tro som av egen erfarenhet lärt sig att han är oföränderligt god, nådig och barmhärtig oavsett vad som händer. Ja, att han är vår trygghet i synnerhet när vi har det svårt. Den starka tron slutar inte att hoppas på Guds godhet och hjälp när allt ser mörkt ut. Den uthålliga tron tror att Gud inte i evighet ska vägra oss hjälp utan att han till sist välsigna oss eftersom han är oföränderligt nådig och barmhärtig. Den tron vill Gud att vi ska ha.

I Bibeln ser vi många exempel på hur troende har drabbats av lidande och motgång men envist satt sitt hopp till Gud och till slut blivit hjälpta. Sådana exempel visar att Gud aldrig överger dem som tror på honom och väntar hjälpen från honom. Det stärker det vår övertygelse att vårt lidande inte ska vara i

evighet utan ska få ett slut och att Guds hjälp är nära. Biblen lär oss att Gud till sist svarar och hjälper den som väntar på hans hjälp. Ett sådant märkligt exempel finner vi i dagens evangelium:

Kvinnan i vår text hade mycket emot sig. Hon var en kananeisk kvinna. Hon tillhörde inte Israels folk utan det folk som Gud fördrivit när han gav Kanans land i Josuas hand. Hon tillhörde inte det folk som Gud gett sitt ord och sina löften utan det folk som han straffat och fördrivit. Tanken att Guds vrede vilade också över henne kan ha varit en prövning för hennes tro.

Men berättelsen skildrar en kvinna med en stark tro. Hur hon fått tron på Guds löften om Messias, Frälsaren, vet vi inte. Kanske hade hon hört att löftet till Abraham innebar frälsning för alla folk. Kanske hade hon hört om löftet till konung David - att Davids son skulle vara Guds son, kung i ett evigt rike, och att han skulle få hedningarna till arvedel och jordens ändar till egendom. Vi förstår att hon fått övertygelsen att Jesus från Nasaret är denne utlovade Davids son, och att han skulle vara barmhärtig också mot henne. Hennes dotter var svårt besatt. Ni kan bara tänka er hur hennes vardag måste ha tett sig, fylld med oro, bråk och skrik, självskadebeteende, ett enda långt ångestlidande. Men trots allt som drabbat henne trodde hon att Herren var god och barmhärtig och att han skulle välsigna och hjälpa henne.

Hon måste ha hört om Jesus och hans gärningar och i honom känt igen Messias, Davids son. Hon trodde att hans makt att hjälpa var obegränsad. Hon trodde att han hade makt över djävulen och de onda andarna. När hon nu fick reda på att Jesus är i närheten skyndade hon dit och ropade: *Herre, Davids Son, förbarma dig över mig! Min dotter är svårt besatt.* Men vad hände? Jesus svarade henne inte ett ord som om han inte alls ville höra henne eller bry sig om henne. Det måste ha varit en svår prövning för hennes tro. Men hon misströstade inte. Hon fortsatte ropa till honom: *Förbarma dig över mig...* Hon var beredd att tro att han var barmhärtig även om han inte hjälpte henne. Hon fortsatte att tro att han var mäktig och god trots att han vände sig bort. Hon gav sig inte utan fortsatte tro att han till slut skulle svara hennes bön. Hon följde efter honom.

Nu kom lärjungarna till hennes hjälp och bad för henne hos Jesus - men det var ingen vacker förbön. De ville att Jesus skulle svara henne för att få slut på ropandet. *"Hans lärngar gick då fram och bad honom: Skicka i väg henne! Hon följer efter oss och ropar."* Jesus svarade avvisande: *"Jag är sänd endast till de förlorade fåren av Israels hus."* Men kvinnan lät sig inte avvisas av det heller utan föll ned för honom och bad: *"Herre, hjälp mig"*. Då gav Jesus ännu ett avvisande svar: *"Det är inte rätt att ta brödet från barnen och kasta det åt hundarna."* Men kvinnan lät sig inte avvisas. Vad än Jesus gjorde och svarade så trodde hon i alla fall att han till slut skulle förbarma sig över henne och hjälpa

henne. Också detta sista avvisande svar tolkade hon på sitt eget positiva sätt och såg i det ett löfte att också hon skulle få del av Jesu barmhärtighet på samma sätt som hundarna fick det barnen lämnade eller tappade på golvet. *"Hon sade: Jo, Herre, hundarna äter också smulorna som faller från deras herrars bord."*

Denna tro som uthålligt tror att Herren är barmhärtig och vill hjälpa vinner seger och Herren kan i längden inte vägra sin hjälp. Jesus svarade henne: *Kvinna, din tro är stor. Det ska bli som du vill. Och från det ögonblicket var hennes dotter botad.*

Bibeln visar att Herren gärna vill bli "besegrad" i en sådan troskamp. Denna berättelse har likheter med berättelsen i GT om hur Herren uppenbarade sig för Jakob vid Peniel. Jakob tog då fast Herren och brottades med honom ända till morgonrodnaden gick upp och Jakob sa: *"Jag släpper dig inte med mindre än du välsignar mig"*. Och han fick svaret: *"Du ska inte mer heta Jakob, utan Israel, ty du har kämpat med Gud och människor och vunnit seger. Och han välsignade honom där."* På liknande sätt var det med denna kananeiska kvinna. Hon gav sig inte och släppte inte Herren med mindre än han förbarmat sig över henne och hjälpt henne.

Samma fasta uthålliga tro vill Gud att vi ska ha och därför prövar han vår tro genom att ibland handla med oss som om han vänt oss ryggen och inte vill höra eller hjälpa. Men Herren vill gärna bli besegrad av en tro som tror på hans barmhärtighet och hjälp vad som än händer. Han vill gärna bli besegrad av en uthållig bön i tron på Jesus. Bibeln lär oss att den som flyr till Jesus och väntar hans hjälp ska inte komma på skam. Han lever och regerar för att uppfylla sina löften och frälsa dem som hoppas på honom. Amen

Låt oss be!

Herre, lär oss lita på din hjälp. Lär oss betydelsen av lidandet. Lär oss se bortom olyckan till din barmhärtighet. Ge oss en fast tro som litar på att du till sist vill hjälpa oss här i tiden och när vår sista stund kommer att ge oss en evig glädje. Amen.